

"Plan Schuman is aanvaard" in Het Parool (1 November 1951)

Source: Het Parool. Vrij Onverveerd. dir. de publ. Van Norden, W ; Réd. Chef Van Heuven Goedhart, G.J. 01.11.1951, n° 2.091; 11. Jg. Amsterdam: Het Parool.

Copyright: (c) Het Parool

URL: [http://www.cvce.eu/obj/"plan_schuman_is_aanvaard"_in_het_parool_1_november_1951-nl-a500620e-e5f9-4a14-b7bd-1a556b2ded9d.html](http://www.cvce.eu/obj/)

Publication date: 17/09/2012

Plan-Schuman is aanvaard

De Tweede Kamer heeft, zoals de discussies was te verwachten, met overweldigende meerderheid haar goedkeuring gehecht aan het “Verdrag tot oprichting van de Europese gemeenschap voor kolen en staal”. Alleen de communisten hebben begrijpelijkerwijze tegengestemd, omdat iedere stap in de richting van de West-europese integratie de kansen op een geslaagd verzet tegen de bedreiging uit het Oosten doet stijgen. Op 9 Mei van het vorige jaar heeft Schuman zijn nu bemaamde plan gelanceerd: nu, bijna anderhalf jaar later, heeft de tweede Kamer het, als eerste van de er bij betrokken volksvertegenwoordigingen aanvaard. Er bestaat geen twijfel, of ook de Eerste Kamer zal dit voorbeeld volgen, en vermoedelijk zal Nederland dan als eerste van de zes deelnemende landen het verdrag hebben geratificeerd.

Er zal, wanneer het eenmaal zo ver is, gelegenheid zijn nader in te gaan op deze gebeurtenis, die zonder overdrijving een feit van historische betekenis mag heten. Voor het ogenblik zouden wij ons willen beperken tot een tweetal opmerkingen.

Aan de besprekingen over het plan Schuman heeft ons land van de aanvang af deelgenomen met een volwaardige delegatie, en het is van algemene bekendheid, dat de Nederlandse afvaardiging gedurende het gehele verloop van de onderhandelingen een actieve en belangrijke rol heeft gespeeld. Wanneer het plan in zijn uiteindelijke vorm op bepaalde punten sterk afwijkt van de oorspronkelijke opzet, wanneer het een aanvaardbare oplossing heeft gevonden voor het moeilijke vraagstuk hoe afstand te doen van nationale soevereiniteit op een aanvaardbare en verantwoorde manier, dan is dat zeker niet in de laatste plaats te danken aan de bekwame wijze, waarop door de Nederlandse delegatie het pleit is gevoerd.

Wij zouden willen, dat de Nederlandse regering een soortgelijke gedragslijn had gevolgd ten opzichte van die andere aan Franse verbeeldingskracht ontsproten opzet, het plan-Pleven. Nu is het uiteraard voor geen betwisting vatbaar, dat de beide plannen niet op één lijn kunnen worden gesteld, al was het alleen, omdat er op het gebied van kolen en staal geen enkele internationale organisatie bestaat, terwijl wij op dat der defensie al de samenwerking in N.A.T.O.-verband kennen. Wij zijn voor dit en andere verschillen niet blind. Toch spijt het ons, dat Nederland zich niet óók, waar het de vorming van een Westeuropese defensie-gemeenschap betreft, in Parijs de reputatie heeft verworven van een constructieve, zij het kritische, deelnemer bij het uitwerken van de oorspronkelijke plannen. Wij voor ons hebben de indruk, dat de regering zich hier aanvankelijk al te zeer heeft bepaald tot een halfwrevelig toezien, en ook nu, al is Nederland dan geen waarnemer meer maar deelnemer, in hoofdzaak haar kracht zoekt in het breed-uitmeten van alle mogelijke en stellig niet imaginaire of onbelangrijke bezwaren. Wellicht is het nog niet te laat om het over een andere boeg te gooien! Ook nu beschikt ons land in Parijs over een delegatie, die het waarlijk aan bekwaamheid niet schort, maar ook zij kan alleen optreden binnen de grenzen van de haar verstrekte instructies.

En dan is er nog een opmerking, die ons van het hart moet. Minister Stikker heeft bij herhaling tegenover de van de zijde der Staten Generaal uitgeoefende aandrang verklaard geen behoefte te gevoelen aan een ambtgenoot of aan een tweede staatssecretariaatsris om hem van een deel van zijn veelomvattende taak te ontlasten. Wij vragen ons af, of de Kamer zich nu weer als tevoren bij deze zienswijze moet neerleggen. Het is wellicht niet nodig om de minister van Buitenlandse Zaken tegen zichzelf te beschermen. Dat zou al te paternalistisch zijn. Maar het wordt toch wel een andere zaak, wanneer hij door verplichtingen elders niet tegenwoordig kan zijn bij besprekingen in de Kamer over een zo uitermate belangrijk onderwerp als de schepping van het eerste supra-nationale gezagsorgaan in West-Europa! Nu zal dit orgaan inderdaad in eerste aanleg bemoeienis hebben met economische vraagstukken. Het lag dan ook voor de band, dat óók de minister van Economische Zaken namens de regering het voorstel zou verdedigen. Niemand zal echter willen ontkennen, dat het plan-Schuman juist ook op politiek gebied perspectieven opent..... en risico's met zich brengt. Minister Van den Brink heeft met grote bekwaamheid zich van de hem nu te beurt gevallen taak gekweten om het gehele complex van vraagstukken te behandelen. En achteraf kan dus misschien wel worden gezegd, dat de tegenwoordigheid van minister Stikker onnodig is gebleken. Naar onze mening had evenwel de minister van Buitenlandse Zaken bij een gelegenheid als deze niet mogen ontbreken. Minister Stikker moest in Parijs zijn, onmiddellijk toegegeven. Dan ligt evenwel de conclusie voor de hand: de huidige bezetting op Buitenlandse Zaken is onvoldoende. Het zou ons sterk verbazen, wanneer dit punt niet

weer aan de orde zou komen bij de behandeling van de begroting.